

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

**Orbán Viktor
korunk
Robin Hoodja?**

KGST

EU

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Orbán Viktor korunk Robin Hoodja?

Mit gondolnak ezek a magyarok? Ők hablatyolnak szuverenitásról? Pár évtizede még orosz gyarmat voltak, s nélkülünk még ma is azok lennének. Valami ilyesmi járhatott az európai nagyk fejében, akik Brüsszelben a magyar miniszterelnököt igyekeztek lebeszélni a vétőről.

Tény, ami tény: Magyarország leültette az EU vezetőit. Ilyenre nem nagyon volt példa a történelemben. Talán csak az, amikor Ferenc József győzködte Tisza István magyar miniszterelnököt, hogy egyezzen bele a háborúba. Nos, mint tudjuk, Tisza végül belement.

Tetszik, nem tetszik, a magyar miniszterelnök nevét ma ismerik a világban, s nem csak a politikusok, az utca embere is. Sok külföldi szemében ő „szabadsághős, egy modern Robin Hood”, ahogy mondta egy kedves asszony a pekingi könyvesboltban.

Orbán Viktor természetesen nem Robin Hood. Nem a sherwoodi erdőben lakik, nem veszi el a milliárdosok pénzét, nem osztja szét a szegények között, de tény, hogy kiáll azért, hogy a magyarokat is megillessen mindaz, ami jár németnek, franciának, vagy bárki másnak.

Orbán Viktor a tőkés rendszer híve, építője. Hisz abban, hogy az EU-t meg lehet reformálni, vissza lehet menni ahhoz az EU-hoz, ahova 2004-ben beléptünk.

Szerintem nem lehet az EU-t megreformálni. Ha Európa népei élni akarnak, akkor demokratikus, kölcsönösen előnyös együttműködést kell teremteni.

Őnök közül sokan rávágják, hogy olyan integráció nincs, ahol egyenlő jogokkal ülnek kicsik és nagyok is. Ilyen sohasem volt, és nem is lesz!

Volt ilyen szervezet! A második világháború után a szocializmus a szegény kelet-európai országokban győzött. Csak magukra számíhattak, ezért megegyeztek, hogy kölcsönösen segítik egymást. A szervezet neve is innen eredt: KGST.

A KGST nagyjából abban különbözött az EU-tól, mint a szövetkezet a részvénytársaságtól. A szövetkezetekben mindenkinek egy szavazata van, a részvénytársaságban az dönt, akinek több részvénye van.

A KGST-ben is volt irányító szerv, végrehajtó bizottság, de az nem nőhetett a nemzeti kormányok fejére, mint a brüsszeli bürokrácia az EU-ban.

A KGST nem akart szuperállammá válni, mint manapság az EU. Nem volt parlamentje, közös ügyessége, meg hasonlók.

A KGST-ben egy nagy volt, és sok kicsi. De a nagy, a Szovjetunió sohasem akarta,

hogy tagköztársaságként csatlakozzunk hozzájuk. Az EU-ban már practice tagköztársaság vagyunk. Legalábbis az EU vezetők így bánnak velünk.

A Szovjetunió nem mondta meg, hogy ki hogy éljen. Nem voltunk egyformák. Nálunk volt Hazafias Népfront, a szovjeteknél nem volt. Az NDK-ban több politikai párt is létezhetett, a többiek megelégedtek eggyel.

A szovjeteknél minden állami vagy szövetkezeti tulajdonban volt, nálunk virágzott a maszek, a nagy magyar találmányról, a háztájról nem is beszélve. El tudják képzelni, hogy az EU valamelyik államában legyen társadalmi tulajdon, akár csak egy falatka is? Ugye, hogy abszurdum?

A szocialista világban is voltak érdekkülönbségek. A szuperhatalom Szovjetunióknak voltak globális érdekei, amelyek nem mindig estek egybe a mi nemzeti érdekeinkkel.

A szocialista világban is előfordult, hogy a szovjetek mást akartak, mint mondjuk mi. 1968-ban Kádár sokáig visszabeszélt Brezsnyevnek, ellenezte a katonai fellépést Csehszlovákiában. Végül engedett. De például a románok nemet mondtak és nem kellett attól tartaniuk, hogy a szovjetek megszállják Bukarestet. Bár lehet, hogy az lett volna a jó.

Az EU most ránk erőltette Ukrajna támogatását, ami nem csak sérti az érdekeinket, hanem kifejezetten kárt okoz. Az ukrán agrártermékekkel tönkretesznek bennünket, de az EU túri. Ez a nagyk globális érdeke, a többieket pedig benne hagyják a szuareban.

1979-ban a szovjetek afganisztáni bevonulása nem volt magyar nemzeti érdek, zavart bennünket. A magyar vezetés nemet mondott. Nem kellett magyar katonának a tálibok ellen harcolni. Csak később, amikor az amerikaiakkal együtt mi is beszálltunk. De az már a NATO, a kapitalizmus kora.

Nyilván sokan mondják Önök közül, hogy hagyjuk a múltat, már nem lehet visszacsinálni. Rendben! Visszacsinálni nem lehet, nem is ezt akarjuk. Újat akarunk, új elvek alapján. Olyan elvek alapján, amelyeket a szocializmusban kipróbáltunk.

A baj végső soron az elvekkel van. A mai EU mindig ilyen marad, mert a tőke haszna, a profit vezérli, es nem a népek, a dolgozók érdekei.

Olyan rendszert akarunk, ahol az ember, a nép nem tárgya, hanem célja a politikának, sőt ahol az ember, a nép a politika alkotója. Ja, és még valami! Nem várunk Robin Hoodokra, mi fogjuk megcsinálni!

Folytassuk a háborút!

Az EU 50 milliárd eurót ad az ukránoknak. 33 milliárdot „kölcsonként” kapják, amit elvben vissza kell fizetniük. 17 milliárd pedig „ajándék.” Az EU vezetői már az ukránai újjáépítésre spekulálnak, ami busás jövedelmekkel kecsegtet. De ez csak akkor lehetséges, ha Oroszország nem nyeri meg a háborút. Az EU vezetői a háború folytatására adtak pénzt.

Duda: a Krím nem lesz ukrán

Andrzej Duda lengyel elnök a Kanal Zero című műsornak adott interjújában kételkedett abban, hogy Ukrajna képes lesz visszaszerezni a Krímet. Bizony, bizony, sokan kezdenek rájönni, hogy a realitásokkal kell számolni és a realitásokra kell a békét építeni.

Ők örülnek, mi nem örülünk

Ismét bebizonyosodott, hogy az EU börtön. A nagyok nem törődnek velünk. A kicsiket is ellenünk lázítják. A magyar érdek a béke lenne, ehelyett megy a háború. Az oroszokkal kellene megegyezni, ehelyett támogatjuk azokat az ukránokat, akik tönkreteszik a mi mezőgazdaságunkat. Az EP-választások nem változtatnak azon, hogy a nagyok parancsolnak, mi meg örülünk, hogy nem szállnak meg bennünket. Egy út van: ki az EU-ból!

Ukrajna: az orosz csapatok haladnak

A ria.ru közlése szerint az orosz csapatok a téli idő ellenére is erősítik pozícióikat a donyecki irányban. A csapatok kedvezőbb pozíciókból készülnek jelentős támadásra.

Lengyelország megadta magát

Lengyelország mostantól arra törekszik, hogy véget vessen az Európai Unió intézményeivel és Németországgal, Varsó legnagyobb kereskedelmi partnerével és fontos szövetségeseivel szembeni „hidegháborúnak” – jelentette ki Radosław Sikorski lengyel külügyminiszter szombaton a Gazeta Wyborcza című lengyel napilapnak adott interjújában.

Hszi Csin-ping művei magyarul

Még az idén megjelenik Magyarországon Hszi Csin-ping kínai elnök beszédeinek következő kötete. Erről született megállapodás Pekingben. Dr. Horváth Levente, az Eurázsia magazin és az Eurázsia Központ vezetője személyesen vett részt az ünnepi eseményen. A kötet megjelenítése magyar nyelven fontos esemény a magyar-kínai kulturális kapcsolatok fejlődésében és tovább erősíti a két ország közötti bizalmat és együttműködést.

Szégyen és gyalázat!

A világ és Magyarország nehéz időket él át, háborúval és válsággal kell szembenéznünk. Az MSZP ebben a helyzetben is folytatja kisztíltú játékát. „Több ezer MSZP-s aktivista és közel százezer választópolgár segítségével gyűlt össze az a több mint nyolcvanezer konzultációs ív, amit Kunhalmi Ágnes, az MSZP társelnöke adott át kedd reggel Szalóki Viktornak, az aHang szövívőjének sajtótájékoztató keretében az aHang irodájában” – adta hírül büszkén az MSZP. Nincs mire büszkének lenni! A nemzeti konzultáció nem megoldás mindenre, de mégis valami. Az MSZP most is rombol, és nem épít. Szégyen és gyalázat!

Nagy pofon a magyar embereknek!

További üzemanyagár-emelést jelentettek be, ami a benzin esetében bruttó 6 forintot jelent, a gázolaj esetében pedig bruttó 8 forintot. Ezzel a nagykereskedelmi áremeléssel a kutakon tapasztalható ár is emelkedik, várhatóan az alábbi szintre: 95-ös benzin: 603 Ft/liter. Gázolaj: 640 Ft/liter.

Megegyeztek a vasutasokkal

17 százalékkal, de legalább 70 ezer forinttal keresnek többet a vasutasok januártól visszamenőleg – közölte a Vasutasok Szakszervezete, miután aláírták a 2024-2026-os bérmegállapodást. Az egyezés alapján idén januártól 600 ezer forintos alapbér határig 17 százalékkal – de legalább 70 ezer forinttal –, 600 ezer forintos alapbér felett egységesen 102 ezer forinttal kapnak többet a vasutasok. 2025-ben legalább 6,7, míg 2026-ban legalább 4,7 százalékkal nőnek az alapbérek.

A tőkés EU helyett a dolgozók, a népek Európáját!

Brüsszelben a múlt héten nem csak a tőkés EU vezetői üléseztek. „A dolgozók és a népek Európájáért!” címmel több kapitalizmusellenes párt is ülésezett. Közük voltak kommunista és munkáspártok Belgiumból, Ciprusról, Csehországból, Dániából, Finnországból, Németországból, Olaszországból, Luxemburgból, Spanyolországból, Portugáliából, Nagy Britanniából, Franciaországból. Európa gondjait csak a dolgozók és népek Európa tudja megoldani. A tőke háborúba viszi Európát. Békére, együttműködésre, társadalmi haladásra van szükség! – üzenték a pártok a tőkés Eu-

ropa fővárosából. Magyarországról Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke volt jelen.

Pest vármegye: Kitartó, fegyelmezett munkát kérünk mindenkitől

Pest megyében sor került a 30. kongresszust előkészítő tagértekezletre. A rendezvény jó hangulatát megadta az, hogy két új fiatal vehette át munkáspárti tagkönyvét.

Hajdu József, az Országos Elnökség tagja elmondta, hogy a júniusi választásokon fontos feladat vár a megyei párttagságra. Kitartó, fegyelmezett munkát kért mindenkitől.

Urbin György, Pest vármegye munkáspárti elnöke válaszolt az európai parlamenti választás aláírásgyűjtésének eddig meglévő tervezetét és ismételten megvitaták annak pontjait, valamint kiegészítették a közös ötletelés során felmerült új részekkel.

A tagértekezlet megválasztotta a kongresszusi küldötteket.

Szolnok: Tekintse mindenki szívügyének az ajánlásgyűjtést!

Jász-Nagykun-Szolnok vármegye is megválasztotta kongresszusi küldötteit. A megye a Munkáspárt erősségei közé tartozik, emelte ki Barabás György, az Országos Elnökség tagja. 20 ezer érvényes ajánlást kell összegyűjtenünk, ami nem kevés, de nem lehetetlen. Tekintse mindenki szívügyének az ajánlásgyűjtést! A párt sorsa is múlhat ezen! Bencsik Mihály, a Munkáspárt alelnöke, megyei elnök ismertette a megyei tagság „haditervét”. Megtesszük, amit a párt kér tőlünk!

Nem érdekünk! Beszéljünk őszintén Ukrajnáról!

Szijjártó Péter elment Ungvárra, hogy találkozzon az ukrán külügyminiszterrel és az elnöki kabinet vezetőjével. Elment, pedig elég sokan mondták Magyarországon is, hogy ne menjen. A látogatás után a médiát elöntötték a magyarázkodó nyilatkozatok, melyek lényege, hogy nem eszik olyan forrón a kását, úgyhogy egy hamar nem kerül sor az Orbán–Zelenskij-találkozóra.

Lehet, hogy a kását nem eszik forrón, de a Magyarországra nehezedő sokféle politikai és gazdasági nyomás közepette majdnem biztosra vehető, hogy mégis csak lesz találkozó. Nem ma, de holnap vagy holnapután. Pedig ez nem érdekünk!

Magyarország és Ukrajna között ma komoly ellentétek húzódnak, és nem tűnik úgy, hogy ebből a helyzetből a magyar elit előnyösen tud kijönni.

A magyar vezetés, a magyar elit szakítani nem akar, nem tud a nyugattal, és folyamatosan várják a csodát, amit Trumpnak hívnak. Pedig tudni lehet, hogy Amerika Amerika marad, akárki is az elnök, és az EP-választások sem fogják az EU-t gyökeresen megváltoztatni.

Ukrajnát illetően nem volt mindig ilyen a helyzet. 1990 után úgy tűnt, hogy a magyar-ukrán kapcsolatok előtt nagy jövő áll. Két szomszédos ország, fizikai közelség, miért is ne?

Úgy tűnt, hogy a rendszerváltó magyar elitnek jól jön Ukrajna. A legenda szerint Antall József, a rendszerváltás utáni első magyar miniszterelnök mondta: Ukrajna azért kell nekünk, hogy ne legyen közös határunk Oroszországgal.

zött ismerte el a független Ukrajnát, és Magyarország 1991. december 3-án elsőként létesített Ukrajnával diplomáciai kapcsolatot és nyitott nagykövetséget az ukrán fővárosban.

A lépést az is magyarázza, hogy a rendszerváltók számára Oroszország sokáig szinte azonos volt a Szovjetunióval, és tartottak tőle, mint a tűztől. Még emlékezhetünk azokra az időkre, amikor a Fidesz elnöke is előszeretettel nevezte az oroszokat muszkáknak.

A magyar elit számára Ukrajna gazdaságilag is ígéretesnek tűnt. Eleinte ipari méretekben ment a csencselés, kihasználva a kárpátaljai kisebbséget és az egykori szovjet kapcsolatokat. Idővel azonban megindultak a komoly gazdasági kapcsolatok, amelyek kezdtek túlmutatni Kárpátalján.

Magyarország sokáig fontos volt az ukránoknak is. Magyarország a NATO- és az EU-tagja lett, az ukránok pedig kezdettől fogva vágyakoztak erre. Az ukrán munkaerő magyarországi alkalmazása csökkentette a belső társadalmi nyomást Nyugat-Ukrajnában. A magyar tőke kivitel elősegítette a kárpátaljai térség fejlődését.

A magyar és az ukrán elitet összekötötte a kapitalizmushoz való ragaszkodás, a szovjet és szocialista korszak hisztérikus elutasítása, sőt utálata, az orosz befolyás miatti aggodalom is.

Kezdetől fogva lehetett azonban tudni, hogy a nemzeti és nemzetiségi kérdés gondot fog okozni.

A kelet-európai rendszerváltások egyik következménye az volt, hogy a rendszerváltó elitek mindentől igyekeztek saját nemzeti identitásukat megfogalmazni és helyüket megtalálni a modern világban. Ez kivétel nélkül igaz a térség minden országára, de ennek formája és intenzitása eltérő volt az egyes országokban.

2009 után Ukrajnában szélsőséges ukranizáció indult el. Elkezdtek átírni a térség, sőt a világ történelmét is és hamarosan minden könyvből az ömlött, hogy az ukránok a legjobbak, legokosabbak és vélhetően a legszébbek is.

2014 után az Oroszországgal való konfliktus kiéleződése után az ukrán elit totális támadást indított minden ellen, ami orosz. Lévén, hogy Ukrajna lakossá-

gának jelentős része „orosz kisebbség” világossá vált, hogy az ukránok az oroszellenességüket a kisebbségeket érintő törvényekbe csomagolják.

Az oroszellenesség és az ukrán nacionalizmus így azonnal érintette a magyar kisebbséget is. Az ukrán intézkedések súlyos csapást mértek a magyar nemzetiség politikai és kulturális helyzetére. Sokan választották a menekülés útját és áttelepültek Magyarországra. Fennáll az a veszély, hogy Kárpátalján jelképpé válik a mostanság 150 ezer főnyi magyar nemzetiség.

A rendszerváltás utáni magyar kormányok sokféle intézkedéssel igyekeztek védeni és segíteni a magyar kisebbséget Kárpátalján.

A magyar elit számára megkerülhetetlen kérdéssé vált a kárpátaljai magyarság ügye. Mint ismeretes, a szocializmus idején a nemzetiségi kisebbségek ügye nem volt előtérben. A szocializmus idején a gazdasági kapcsolatok a magyar-szovjet kapcsolatok keretében folytak.

Közvetlen politikai kapcsolat pedig lényegében nem volt. Mind a magyar, mind a szovjet vezetés kerülte a nemzetiségi ügy felvetését. Kádár János 1983-ban ellátogatott Kijevbe, de Kárpátalja nem szerepelt az úticélok között. Az MSZMP vezetői közül Grósz Károly volt az első, aki főtitkárként elment Kárpátaljára.

A magyar kisebbség ügyét minden magyar párt előhozta, és különböző megoldásokat alkalmaztak. Horn Gyula MSZP-SzDSz-es kormánya 1995-ben alapszerződést kötött az ukránokkal, és abban a hitben éltek, hogy a határok átjárhatósága és az új világszellem majd megoldja a nemzetiségek ügyét is. Nem oldotta meg!

2001-ben az ismét hatalomra kerülő szocliberális kormány élén Medgyessy Péterrel már látta, hogy ez nem megy, így 2001-ben elfogadták a magyar státusztörvényt, amely a határon túli magyar kisebbségek számára biztosít kedvezményeket az anyaországban való tartózkodás során.

Gyökeres változást hozott 2010-ben a Fidesz-KDNP-kormány, amely az első intézkedések között törvényt hozott arról, hogy magyar állampolgárságot kaphatnak a külföldi magyarok is. Az ukrán elit, amely egyre nacionalistábbá vált, ezt már nem tudta tolerálni. Megakadályozni nem tudták, ezért igyekeztek minden létező formában kárt okozni Magyarországnak.

Az ukrán elit jól érzékelte, hogy 2010 után egyre több irányból kezdték bírálni a magyar politikai gyakorlatot és így a nyugati világ számos politikusa szívesen fogadta az ukránok magyarellenes kirohásait. A nyugat sokszor az ukránok szájába adta azt, amit nem akartak közvetlenül ráolvasni a magyar kormányra.

nok szájába adta azt, amit nem akartak közvetlenül ráolvasni a magyar kormányra.

A magyar vezetés a nyugati fórumokon igyekezett védelmet keresni, illetve az ukránokat engedményekre kényszeríteni. A nyugati fórumok azonban nem mentek túl egy-egy figyelmeztetésen, ami nem okozott kárt az ukránoknak. Az EU és NATO országok többségét abszolúte nem érdekelte a kárpátaljai magyar kisebbség ügye. Azok a nyugati országok, ahol élnek valamilyen kisebbségek, pedig eleve elleneztek minden fellépést, félve attól, hogy ezek precedenst jelenthettek volna odahaza.

Az orosz vezetés többször javasolta a magyar félnek, hogy lépjenek fel együtt a kisebbségek védelmében, hiszen az ukránok az oroszokat és a magyarokat egyaránt elnyomják. A magyar kormány azonban nem volt hajlandó erre. Pedig nyilván tudták, hogy a nyugat ebben nem segít, kelettel kellene együttműködni. Az oroszellenesség azonban erősebbnek bizonyult a józan érvelésnél.

Az ukrajnai háború mindent megváltoztatott. Ukrajna és az ukrán elit a tőkés világ figyelmének középpontjába került. Zelenszkij a nyugat szabadsághőse lett, akinek mindent szabad volt megtenni.

Zelenszkij élt is ezzel a szabadsággal, fokozódtak a magyar kisebbség elleni támadások. Az ukrán vezetés nyíltan támogatta a magyarellenességet. Ezzel elérték, hogy az ukránok közül sokan kifejezetten ellenségnek tekintik Magyarországot.

A magyar elit a háború kapcsán zavarba került. Az első perctől kezdve nyilvánvaló volt, hogy a háború nem érdeke Magyarországnak. A magyar vezetésnek azonban csak arra volt ereje, hogy felemás intézkedésekkel zavarokat okozzon Ukrajna nyugati megsegítésében.

Ide tartozott az a döntés, hogy nem adunk fegyvereket Ukrajnának és nem küldünk katonákat. Persze azt is lehetett tudni, hogy

akár küldünk fegyvert, akár nem, a nyugat úgyis fog küldeni. Felemás volt a katonai segítségnyújtásra vonatkozó álláspont is. Nem fogadtunk kiképzésre ukrán katonákat, de fogadtunk kiképzésre ukrán katonai egészségügyi személyzetet, akik végül is katonák. Fogadtunk sebesült katonákat is a magyar kórházakban.

A magyar vezetés folyamatosan hangsúlyozta, hogy nem lépünk be a háborúba. Ugyanakkor lehetővé tették, hogy a NATO előretolt erőket telepítsen Magyarországra és számos intézkedést tettek Magyarország háborús felkészítésére.

A magyar vezetés felismerte, hogy az orosz energiaszállítások nélkül Magyarország gazdasága meghal. Ezért megindult a magyar-orosz politikai és gazdasági kapcsolatok fejlesztése. Politikai téren azonban ez sem jelentett többet annál, hogy a NATO és az EU egy tagja kötekedett a szövetség többi országával, de a végén többnyire beadta a derekát, és a NATO és az EU a legnagyobb nyugalommal folytathatta az orosz-ellenes akcióit.

A magyar kormány az egész ukrán háborút igyekezett valamilyen sajátos magyar megközelítésben beállítani. Zelenszkijt nem azért bírálták, mert szétzúzta a demokratikus intézményeket, pártokat tiltott be, hanem mert a magyar kisebbséget is bántalmazta. Szijjártó is azzal jött vissza Ungvárról, hogy a magyarokért küzdött. Ez mind igaz, de végül is egy olyan háború folyik, amely bármelyik percben világháborúvá, sőt atomháborúvá fajulhat.

Az ellentmondásos magyar álláspont, az ukrán vezetéssel kapcsolatos halogató álláspont sokáig működött. A 2023-as vilniusi NATO-csúcs azonban világossá tette, hogy Amerika zárni akarja a sorokat. Nincs kibeszélés a szövetségből, nem lehet az ellenséggel szóba állni, a svédek és a finnek fel kell venni a NATO-ba, és így egységes frontot létrehozni Oroszország ellen.

Aki erre nem hajlandó, az készüljön fel a legrosszabbra! Hogy mi lehet a legrosszabb, abból adtak egy kis ízelítőt az új, Amerika-barát lengyel kormány intézkedései.

A magyar kormányon is megnőtt a nyomás. Pressman amerikai nagykövet naponta támadja a kormányt. Sajnálatos, hogy a kormány ez ellen semmit sem tesz. Egyes miniszterek tovább is együtt szelfiznek a nagykövettel.

A magyar elitnek, a magyar kormányoknak őszintén kellene beszélni velünk, a magyar néppel. Meg kellene hallani, hogy mit gondolnak az emberek. Nem elég nemzeti konzultációkat indítani, mert ott se vita, se visszabeszélés nincs.

A magyar elitnek, a magyar kormányoknak világosan el kellene döntenie, hogy mi az érdekünk, és mi nem érdekünk. Zavaros, ellentmondásos lépések helyett most már világos politikát kell folytatni. Amerika, a NATO, az EU nem barátunk ebben. Ők erőltetik ránk, Magyarországra az USA és néhány nagyhatalom érdekeit.

Nem érdekünk a háború folytatása, a NATO, az EU és az ukránok viszont háborút akarnak.

Nem érdekünk Ukrajna EU-tagsága, mert az ukrán gabona már így megfojt bennünket. Nem tiltakozgatni kell, hanem lezárni a határokat és nem beengedni semmit, ami ukrán.

Nem érdekünk Ukrajna pénzügyi támogatása, mert kidobott pénz és nekünk sincs elég. Az ukránoknak adott milliárdok egyébként sem a gazdaságuk helyreállítását szolgálják, hanem a háború folytatását.

Nem érdekünk Ukrajna NATO-tagsága, mert az egyenlő a háborúval.

Nem érdekünk Ukrajna területi integritása, mert Ukrajna jelenlegi formájában a nyugat adományaitól függő életképtelen állam.

Nem érdekünk a Zelenszkij-féle rendszer fennmaradása, mert csak kárt okoztak a magyarságnak is, a világnak is.

Nem érdekünk, hogy a magyar kormány megbízhatatlan ukrán vezetőkkel tárgyaljon.

Nem érdekünk, hogy a külföld nyomására megalázkodjunk az ukránok előtt.

Mossuk át a külföldiek agyát, újabb hazugságdömping! Domonkos Endre „An Economic History of Hungary from 1867” című könyvéről

Ne lepődjenek meg az angol címen! A könyv azoknak szól, akik külföldön az átlagosnál jobban érdeklődnek Magyarország iránt. Ilyenek szerencsére egyre többen vannak, és Magyarországnak is érdeke, hogy minél többen minél többet tudjanak rólunk.

Domonkos Endre könyve a magyar gazdaság fejlődését vázolja fel a kiegyezéstől durván napjainkig. A szerző nagyon termékeny történész, aki jól ismeri nem csak hazánk, de a térség életét és történetét is.

1978-ban született, a rendszerváltást tizenévesként élte meg, így nem tartozhatott a rendszerváltás szellemi atyjai közé. A könyveiből kiderül, hogy elkötelezett, lelkes híve az 1990 utáni rendszernek, és a 2010 utáni időszak pedig beteljesíteni látszik minden vágyát.

Jó, hogy adnak ki könyveket kifejezetten a külföldi érdeklődőknek szánva. De messze nem mindegy, hogy mit üzenünk hazánkról. Domonkos Endre természetesen a maga nevében ír, de a külföldi, aki kifizetett a könyvért 5099 forintot, úgy érezheti, hogy Magyarországtól kapott szellemi üzenetet.

Nos, mit üzen a szerző? Kezdjük a jóval! A szerző olyan világba vezet be a külföldieket, amit aligha ismernek közletről. Magyarország vitathatatlanul izgalmas utat futott be az 1867-es kiegyezéstől az első világháborún, Trianon át 1945-ig, a második világháború végéig. A külföldiek aligha ismerhetik közletről a szocializmus évtizedeit, itt erről is kapnak képet. A könyv bemutatja a rendszerváltás óta eltelt időszakot is.

A szerző gazdag információs anyagot vonultat fel, táblázatokkal, grafikonokkal. Idegenek számára is érthető a könyv szövege. A sajátos magyar dolgokat is igyekszik a külföldiek fogalmaival magyarázni.

De nézzük meg közelebbről a külföldiek szánt üzenet tartalmát! A magyar gazdaság egyenletesen fejlődött

1867-től 1918-ig. A háborút elvesztette az ország, jött Trianon, de Trianon után is sikerült összeszedni magunkat, és évi 2 százalékos fejlődést elérni.

„Ezeket a kedvező tendenciákat megtörte Magyarország német megszállása 1944. március 19-én, majd a Vörös Hadsereg megszállása... A szovjetek az első perctől kezdve abban voltak érdekeltek, hogy megszüntessék az ország gazdasági függetlenségét, kulcspozíciókra tettek szert a gazdaság minden ágában (mezőgazdaság, ipar, kereskedelem.)”

Ha mindez nem lett volna elég, 1948-ban jött a gazdaság teljes államosítása, az egypártrendszer bevezetése, ami a szerző szerint eltávolította a magyar gazdaságot a világ fő áramlataitól.

A szocialista korszakot illetően mindjárt van egy technikai megjegyzésünk. Az 1948-1956 között működő kormánypártot, a Magyar Dolgozók Pártját (MDP), a könyv „Hungarian Workers Party” címmel illeti. Ezzel az a bajunk, hogy ez az angol elnevezés a miénk, a mai Magyar Munkáspárté. A munkás és a dolgozó fogalma nem ugyanaz. Nem véletlen, hogy az MDP elnevezése helyesen Hungarian Working People's Party.

„Az egypárt rendszer bevezetése vízváltást hozott Magyarországon modernkori történetében, mind politikailag, mind gazdaságilag. 1948-tól 1989-ig a magyar gazdaság a központi tervezéssel működött. Ezt fejezte ki a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának (KGST) létrehozása, ami a szovjet érdekeket kifejező erőltetett iparosítást jelentette. Az 1960-as évek második felének reformintézkedései ellenére tovább szélesedett Magyarország és a fejlett ipari országok közötti fejlődésbeli különbség és technológiai szakadék. Az 1980-as évek végére világossá vált, hogy az államszocializmus a maga merev irányítási és működési mechanizmusával nem fenntartható.” Ez Domonkos Endre üzenete a magyar szocializmusról.

Ilyen szövegeket olvasva felmerül a kérdés, hogy miért nem lehet a teljes valóságot elmondani? Miért kell gazdasági folyamatokat is ideológiai szemüvegen keresztül bemutatni?

Példának okáért, hogy kerül ide az államszocializmus fogalom? Egyáltalán mi az? Létezik, létezhet valamilyen olyan „szocializmus”, ahol az állam nem játszik meghatározó szerepet? A szocializmus tudatosan felhasználja az államot,

mint eszközt. Ez történt a magyar szocializmus évtizedeiben, és ez történik ma a kínai sajátosságú szocializmust építő Kínában is.

Az állam szerepénél maradván a szerző az orbáni időszak gazdaságpolitikáját nyugodtan nevezhetné államkapitalizmusnak. Ugyanis a Fidesz politikájának éppen az államkapitalizmus a lényege. A tőkésállam a tőke közös érdekeit megvalósítva tudatosan beavatkozik a piaci folyamatokba.

Ettől függetlenül igaz az a megállapítás, hogy az Orbán-kormány „unorthodox gazdaságpolitikája ellentmond a liberális felfogásnak.” De el kellene mondani azt is, hogy a tőkés rendszer Európa méreteiben válságban van, és a válság megoldására találnak ki recepteket. A liberálisok a tőke előtt álló akadályok, a nemzeti szabályozás és beavatkozási lehetőségek lebontásában látják a megoldást. A konzervatívok pedig a nemzeti tőke erősítésében, a nemzeti tőke versenyképességének javításában.

A szerző sokat beszél a szocializmus „válságáról”, ami szerinte, és mai általános felfogás szerint törvényszerűvé tette a tőkés rendszerváltást. Nem beszél viszont arról, hogy a nyugat az 1970-es évektől tudatosan folytatta a szocialista országok gazdaságának bombázását. Folytatta a fegyverkezési versenyt, óriási terheket téve a szocialista országokra. A szocialista országokat becsábították a nyugati intézményekbe, az IMF-be, a Világbankba, aztán lecsaptak rájuk.

A nagy nyugati országok, az USA, Németország ezen stratégiájáról azért is érdemes lenne beszélni, mert ma szinte ugyanez történik. Már régen nincs szocializmus Magyarországon, de a magához tért és erősödő magyar kapitalizmus zavarja a nyugatot. A nyugati nagytőke nem tűri a konkurenciát, az önállósodást. A nyugati tőke teljes uralmát akarja.

Ezt is jó lenne elmondani a külföldi olvasóknak, mert nem Magyarország az egyetlen, amely függetlenségi törekvéseit a nyugat könyörtelenül igyekszik letörni.

Visszatérve a szocializmus állítólagos válságához, feltelessük a kérdést: ha minden olyan rossz volt a szocializmus gazdaságában, akkor a nyugat miért a magyar gazdaság kulcságazatainak megszerzésével és szétverésével kezdte „áldásos” tevékenységét?

Az IKARUS egyáltalán nem volt rossz. De európai méretekben konkurenciát jelentett a Mercedesnek és a többi nyugati cégnek. 1985-ben az IKARUS 13252 buszt gyártott, Németország buszgyárai összesen 10867 darabot, a svédek és az olaszok 6-7 ezer között. Aztán jött a rendszerváltás!

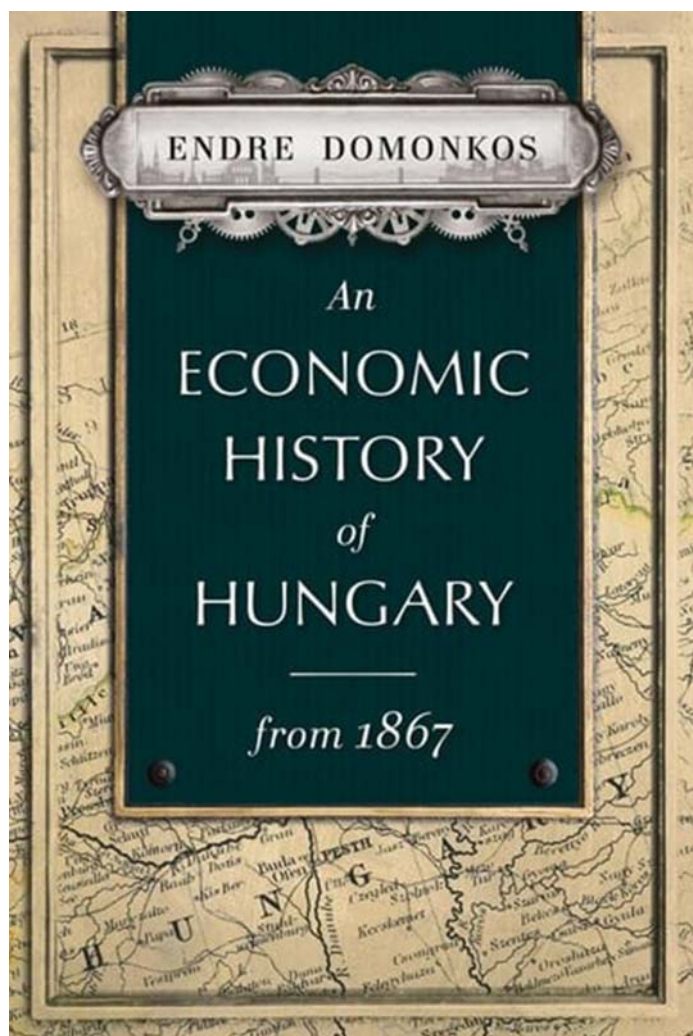
Ha a szocialista mezőgazdaság olyan rossz volt, akkor miért kellett szétverni olyan ágazatokat, mint a cukorrépa-termelés és cukorgyártás, a növényolaj-termelés, a szőlő- és gyümölcs-termelés? És érdemes lenne a manak is feltenni a kérdést: miért engedték be az EU vezető

hatalmai az ukrán mezőgazdasági termékeket? Szolidaritásból? Egy fenét! Ezzel is gyengítik a kelet-európai országok mezőgazdaságát, megszüntetik önállóságukat és a stratégiaileg fontos élelmiszertermelést és ellátást teljesen a nyugati nagy cégeknek rendelik alá.

Sok mindenről lehetne még beszélni, de feltétlenül szólni kell a magyar gazdaság nemzetközi integrálódásáról. Jól hangzik, hogy a KGST a szovjet érdekeket szolgálta, de nem igaz! A KGST-ben minden szocialista ország arra szakosodott, amihez értett. Kihasztnálták a nemzeti szakértelmet, szakosodtak, és ehhez hozzárendelték az óriási közös piacot. A Május 1 Ruhagyár, a magyar almatermelés, alumíniumgyártás és sok minden más nem érthette volna el sikereit a KGST-együttműködés nélkül. A Szovjetunió nem „gyarmatosította” Magyarországot, majdnem, hogy mi „gyarmatosítottuk” őket. Olajat, gázt és más stratégiai anyagot kaptunk buszokért, gyógyszerekért!

A KGST az egyes országok természetes szükségleteit igyekezett kielégíteni. Az Európai Unió a tőke érdekeit szolgálja. Mindegy, hogy mit termel a tőke, csak pénzt hozzon! A KGST-ben a különböző adottságú és nagyságú országok egyenlőek voltak. Az EU-ban a demokrácia csak látszat, a nagyok dirigálnak.

A szerző nem kételyeket akar ébreszteni az olvasóban, hanem elhitetni, hogy a mai rendszer az egyedüli üdvözítő és járható. Pedig a valóság más!

Aluljárók, felüljárók, mindennapos kálváriák Miért nem törődnek az emberekkel?

Magyarországon stabilitás van, hangzik el gyakran. A gazdaság fejlődik, nőnek a minimálbérek és a nyugdíjak, a családok széleskörű támogatást kapnak, a boltokban árubőség van, az infláció csökken, vagyis nagy vonalakban, felülről nézve minden rendben van.

A napi életben azonban milliányi dologgal találkozunk. Elkezdett és be nem fejezett beruházások, költséges látványberuházások, pénzszórás, rossz utak, az embereket irritáló buta rendelkezések és sok minden más, amik előtt értetlenül állunk, és dühösen! Dühösen, mert nem tudjuk megoldani, és nem értjük, hogy az illetékesek, akiknek a kezébe mi adtuk a hatalmat, miért nem oldják meg.

Miskolcon, amint erről a <https://www.boon.hu/> is beszámolt, dühöngenek az emberek a Búza téri aluljáró miatt. Sok miskolci lakos fel van háborodva, hogy rosszul javították, illetve újították fel az aluljárót. Ez nem kevés pénzébe került a városnak! – mondják az emberek. Ki a felelős? Lesz-e egyáltalán felelős?

Történt ugyanis az, hogy az aluljáró plafonjáról elkezdtek hullani a mennyezeti darabok. Az illetékesek rögtön léptek. A problémák

okát nem oldották meg, de újra lefestették a mennyezetet. Mivel a probléma, a beázás nem szűnt meg, a festékdarabok újra potyogni kezdtek a miskolciak fejére, amint ez Ádám János fotóján is látható. Az illetékesek persze magyarázkodnak, mindenkinek van egy története, csak éppen a problémát senki sem oldja meg. Te meg, szerencsétlen miskolci ember, szenvedj és tűrj! De meddig?

Ami Miskolcon az aluljáró, az Budapesten a felüljáró, egészen pontosan a népliget-i felüljáró. Máté Krisztián / Mediaworks fotója jól mutatja, hogy miről is van szó. Évek óta mindenki rettegett, hogy egy szép napon összeomlik a felüljáró. Okos hatóságok döntöttek. Kivettek néhány

vasbetonelemet a hídból, bevizsgálták, a forgalmat pedig korlátozták. Aztán megállapították, hogy a híd még nem omlik össze. A kivett elemeket nem rakták vissza, az omladozó falakat nem javították ki, a forgalmat pedig továbbra is korlátozzák. Az autósok ezrei pedig dühöngenek és nem értik, hogy minek vannak az önkormányzatok, miért veszik fel a polgármesterek és embereik a busás fizetéseket, és miért nem érdekel ebben a városban senkit az ember. Legjobb lenne, ha nem lennének emberek Budapesten?

Árulkodó fényképek

VÉGET ÉRT AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG ÜLÉSE.
A POLITIKUSOK NYILATKOZNAK, BESZÉLNEK.
MINDENKI GYŐZTESNEK KIÁLTJA KI MAGÁT,
AKÁR GYŐZÖTT, AKÁR NEM. A FÉNYKÉPEK
AZONBAN ÁRULKODNAK.

Ilyen még nem volt: az EU minden számot-
tevő vezetője a magyar miniszterelnököt
győzködi. De egyszer volt Budán kutya-
vásár, úgyhogy ebből nem lesz gyakorlat –
mondják magukban az EU-főnökök.

Fico szlovák miniszterelnök: imádom Or-
bán Viktort, de én ilyen kicsi vagyok, illetve
én nagy vagyok, csak Szlovákia picinyke.

Meloni olasz miniszterelnök: Csípem a
Vityát, de mit tudtam volna tenni én?

Találós kérdés: miért találkozott Semjén
Zsolt, Orbán helyett néhány nappal az
EU-csúc előtt Pressman amerikai nagy-
követtel és a nagykövet miért rohant haza
azonnal? Aki tudja a választ, küldje be!

Orbán Viktor: jobb, ha tőlem tudják:
a dolgok így összefüggenek! Így ni!

